

UZASADNIENIE

Decyzją z 31 października 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.4 ustawy z 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej odmówił B. W. prawa do renty socjalnej wskazując, że u ubezpieczonej nie stwierdzono całkowitej niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła B. W. wnosząc o jej zmianę i ustalenie jej prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu stanowiska wskazała, że stan jej zdrowia nie uległ poprawie, a uprzednio była uprawniona do renty socjalnej. Cierpi na niedorozwój umysłowy stopnia lekkiego i inne schorzenia, które powodują, że nie jest w stanie pracować (odwołanie k.1-3 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych 26 października 2018r., która nie stwierdziła u ubezpieczonej całkowitej niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.5 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona B. W. w okresie od 1 października 2003r. do 31 października 2004r. była uprawniona do renty socjalnej (okoliczność niesporna – akta rentowe). W dniu 21 sierpnia 2018r. ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty socjalnej (wniosek k.1-2 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 27 września 2018r. ustalił, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 27 września 2018r. k.12 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonej od powyższego orzeczenia, ubezpieczona skierowana została na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 26 października 2018r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy (sprzeciw ubezpieczonej od orzeczenia lekarza orzecznika k.19 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 26 października 2018r. k.15 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 31 października 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty socjalnej (decyzja z 31 października 2018r. k.16 akt rentowych).

Ubezpieczona ma 54 lata. Ukończyła szkołę podstawową specjalną, nigdy nie pracowała zawodowo. Ubezpieczona cierpi na upośledzenie umysłowe stopnia lekkiego, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa L/S bez istotnego upośledzenia jego ruchomości, bez objawów korzeniowych i ubytkowych, a także umiarkowane nadciśnienie tętnicze i łagodną niedomykalność aortalną obserwowaną w kierunku choroby wieńcowej. W poradni zdrowia psychicznego leczy się od 2001r. Utrzymują się u niej zaburzenia funkcji poznawczych w zakresie ogólnej wiedzy o świecie, panowania na materiale przestrzenno-wzrokowym, pamięci krótkotrwałej, koncentracji uwagi, tempa uczenia się nowego materiału, analizy i syntezy wzrokowej. Funkcjonowanie intelektualne ubezpieczonej utrzymuje się na granicy upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim. W funkcjonowaniu osobowościowym niska tolerancja na stres i pobudzenie emocjonalne, niska samokontrola emocji, podwyższony poziom lęku, wahania nastroju, obniżenie funkcji motywacyjnych, co skutkuje niskim poziomem dynamiki, aktywności i zaradności życiowej. Aktualny stan kliniczny układu krążenia skutkuje częściową niezdolnością do pracy. Schorzenia neurologiczne wymagają okresowego leczenia, ale nie sprowadzają całkowitej niezdolności do pracy. Stanowią, iż przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna oraz związana z dźwiganiem ciężarów. Obecny stopień zaawansowania rozpoznanych schorzeń nie upośledza organizmu ubezpieczonej w stopniu kwalifikującym do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy (opinia biegłych psychiatry, psychologa, neurologa i kardiologa k.13-14v akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej B. W. nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art.4 ust.1 ustawy z 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2013r. poz. 982 ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało: przed ukończeniem 18. roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25. roku życia albo w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty socjalnej wymagało ustalenia, czy ubezpieczona jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia albo później w trakcie nauki w szkole przed ukończeniem 25 roku życia. W tym celu Sąd zasięgnął opinii biegłych z zakresu psychiatrii, psychologii, neurologii i kardiologii. W sporządzonej opinii biegli nie mieli wątpliwości, że stan zdrowia ubezpieczonej nie sprowadza na nią całkowitej niezdolności do pracy, czyli niezdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Istnienie całkowitej niezdolności do pracy może uprawniać do renty socjalnej, jednakże, zdaniem biegłych, ubezpieczona nie jest w takim stopniu niezdolna do pracy.

Biegli podali natomiast, iż niski intelekt na poziomie upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim, dysfunkcje sfery emocjonalno-motywacyjnej oraz inne rozpoznane schorzenia skutkują upośledzeniem ogólnego stanu zdrowia ubezpieczonej, ale nie w stopniu kwalifikującym do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Ze względu na przewlekły zespół bólowy kręgosłupa L/S ubezpieczona nie powinna wykonywać ciężkiej pracy fizycznej oraz związanej z dźwiganiem ciężarów. Istnienie tylko częściowej niezdolności do pracy nie jest wystarczające do nabycia prawa do renty socjalnej.

Analizując sporządzoną w sprawie opinię Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie. Opinię wydali specjaliści z zakresu schorzeń rozpoznanych u ubezpieczonej. Przed jej wydaniem zapoznali się z dokumentacją medyczną i przeprowadzili badanie wnioskodawczyni. Opinia jest rzeczowa, spójna i należyście uzasadniona.

Ubezpieczona nie zgadzała się z treścią opinii, która jest dla niej niekorzystna, lecz nie przedstawiła w tym zakresie żadnych merytorycznych zarzutów, jak również nie zgłaszała nowych wniosków dowodowych. W ocenie Sądu, nie ma podstaw do podważania wartości sporządzonej na potrzeby postępowania opinii, a wręcz przeciwnie, zbieżne wnioski biegłych w zakresie nieistnienia u ubezpieczonej całkowitej niezdolności do pracy zasługują na podzielenie. Biegli odniósł się zarówno do wynikającej z akt sprawy historii chorób z zakresu psychiatrii jak i aktualnego stanu zdrowia ubezpieczonej. Podkreślono, że upośledzenie umysłowe jest stabilnym stanem niskiej sprawności intelektualnej powstałym w okresie rozwojowym przed 16. rokiem życia, który wykazuje niewielką dynamikę w kierunku zarówno zmniejszenia deficytu intelektualnego i poprawy funkcjonowania wraz z wiekiem, jak też nie wykazuje istotnych zmian w przeciwnym kierunku ,tj. zwiększenia deficytu i pogorszenia funkcjonowania.

Podkreślić należy, iż w orzecznictwie jednoznacznie przyjmuje się, iż Sąd nie może rozstrzygnąć sprawy z pominięciem dowodu z opinii biegłych lekarzy. Sąd nie posiada bowiem wiadomości specjalnych z zakresu medycyny i nie może samodzielnie, tj. bez odniesienia się do opinii biegłych, oceniać stanu zdrowia ubezpieczonego.

W przypadku renty socjalnej konieczne jest ustalenie całkowitej niezdolności do pracy, zatem ubezpieczona musi być niezdolna do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Skoro zatem ten rodzaj niezdolności do pracy nie występuje u ubezpieczonej, to nie może ona uzyskać prawa do renty socjalnej, ponieważ nie spełnia warunków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności na podstawie art.477¹⁴§1 kpc odwołanie ubezpieczonej podlegało oddaleniu.